

Filmhuis
Amerongen Leersum
presenteert

Nieuwsbrief 61, september 2009

There will be Blood

Beste lezers,

Op 30 september vertonen wij een magistraal epos (de maximale 5 sterren in de recensies, volgens velen de beste film van 2008). Het gaat over olie in California, een voor ons meestal onbekende geschiedenis. Dat er in het zuiden van Californië olie te vinden was, was al heel lang bekend. Maar pas in de tweede helft van de negentiende eeuw begon men op kleine schaal met industriële oliewinning. De grootste velden, aan zee bij het slaperige dorpje Los Angeles, lagen er toen nog onontdekt bij. Vlak voor het begin van de twintigste eeuw kwam hier echter verandering in. De gelukszoekers stroomden toe en kochten hun stokje grond in de hoop er olie te vinden. Een plaatselijke muziklerares, Emma Summers, was een van de meest succesvolle investeerders in die jaren. Rond 1900 controleerde zij de halve productie van het oorspronkelijke Los Angeles Field. Het is begrijpelijk dat zij de naam "California's Petroleum Queen" kreeg. De jaarproductie van staat California bedroeg in 1900 4 miljoen fusten. In 1910 was dit gestegen tot 77 miljoen. Ondanks de vergrootte productie dacht men echter dat de limiet bereikt was en voorzag men krimp. Maar voordat dat gebeurde werden er drie nieuwe velden ontdekt: Huntington Beach (1920), Santa Fe Springs (1921), en de grootste van alle, Signal Hill, ofwel Long Beach Field (1921). Er kwam een enorme run op dit laatste veld. Het is nu nauwelijks meer te geloven, maar in 1923 kwam een kwart van de wereld-olieproductie uit California! En het eind van 1938 had Long Beach Field 614.5 miljoen tonnen ruwe olie geproduceerd, in 1950 750 miljoen

en in 1980 meer dan 900 miljoen. Signal Hill is hiermee een van de meest productieve olievelden per hectare ter wereld geworden.

Signal Hill, 1932

De film

Dit verhaal over Californische olie vormt de leefwereld van onze film. De regisseur, Paul Thomas Anderson, baseerde zich hierbij losjes op het boek *Oil!* (1927) van Upton Sinclair. Centraal staat Daniel Plainview, die zoekend naar zilver op olie stuit en al ploeterend rond 1900 een klein imperium opbouwt, 'een familiebedrijf', zoals hij met de hand op de schouder van zijn aangenomen zoon verklaart.

Wat de film zo fascinerend maakt is niet slechts de honderd jaar oude wereld die teruggehaald wordt (en Anderson heeft zijn research goed gedaan en het schitterend gefotografeerd – maar dat is op zich niet genoeg voor een goede film), maar vooral de manier waarop acteur Daniel Day-Lewis gestalte geeft aan Plainview. De eerste twintig minuten van de film vormen geweldige cinema. Er wordt niet gesproken. We zien alleen de hoofdfiguur. En na dit begin kennen we hem ook. Deze Amerikaanse self-made man is allesbehalve de ideale schoonzoon. Misanthropie, wantrouwen en hebzucht kenmerken hem. Maar hij is niet eenduidig, netzomin als de andere karakters in de film. Day-Lewis zei zelf dat hij de man fascinerend vond en daarom alle hoeken van diens persoonlijkheid probeerde te ontdekken. Dat is wat de regisseur van hem wilde en waarvoor hij hem de mogelijkheden bood. Het gevolg is dat de megalomane Plainview dichtbij komt en aangrijpend wordt, een film lang. Floortje Smit schreef in haar recensie:

“Amerika’s favoriete deugden – de ‘selfmade man’, het zoeken naar olie, kapitalisme en zelfs religie en familiewaarden – worden zo uitvergroot tot het negatieve eigenschappen zijn geworden. Anderson fileert de volksaard met duivels genoeg en mengt zijn epos met demonische humor. Dankzij het uitzinnige acteerwerk van Day-Lewis levert het een historische film op waarin komedie en ernst naadloos in elkaar overvloeien en een vilein commentaar vormen op de mens.”

In de filmbiografie van Daniel Day-Lewis valt over deze film te lezen:

“Day-Lewis is in de ongemakkelijk makende karakterstudie net zo’n indrukwekkende oerkracht als de ruwe olie die de grond uit spuit. Bloed kómt er, zoals de titel al onheilspellend in het vooruitzicht stelt, maar je houdt je adem in, want bij bij Day-Lewis weet je nooit wanneer.”

De acteur verdiende in 2007 in de VS een Oscar met zijn rol en in 2008 in Engeland een Bafta Award. Het Berlijns Internationaal Filmfestival 2008 kende een Zilveren Beer voor beste regisseur toe aan Anderson en eentje voor de muziek aan Radioheadgitarist Jonny Greenwood.

Zoals dat hoort bij een goed epos duurt de film wel 158 minuten, dus wat langer dan gemiddeld.

Samengevat

Een fascinerende film, drama, epos, vader-zoon relatie, karakterstudie, de andere kant van de American Dream, geschiedenis van California.

Datum: woensdag 30 september 2009 in De Binder, Leersum, om 20.15 uur. Zaal open om 19.30 uur. De prijs bedraagt € 6. Kaartjes zijn te koop bij de bibliotheken in Amerongen en Leersum. Reserveren kan via filmhuis.amerongen@skiam.nl of telefonisch, 0343-450261 of 451274. Zie ook www.skiam.nl.

Vriendelijke groet, namens het Filmhuis Amerongen-Leersum,

Theo Witkamp